

рижки фабрикантъ на пиана и арфи, въвелъ важни подобрения и усъвършенствува въ два инструмента, род. 5 апр. 1752 въ Страсбургъ, умр. 5 авг. 1831 въ Паси при Парижъ. Постиганията на Е. въ областта на клавириото строителство сж: **clavecin mécanique** — единъ инструментъ, при който, съ скъсяване на кордитъ на половина (чрезъ особень механизъмъ) се получава транспозиция въ по-високи октави; **piano organisé** — (пиано-органъ) — съединение на фортепианото съ единъ малък позитивъ, и най-главно — изнамирането на тъй наречената „репетиционна механика“ (**double échappement**). Съ това подобрене механизма на пианото се тикна силно напредъ модерния клавиренъ виртуозитетъ, и начинъ на писане за този инструментъ. Е. е изобретателъ и на двойнопедалната арфа.

Ерататенесъ — гръцки математикъ, род. 276 пр. Хр. въ Киринаея, умр. 195 въ Александрия. Въ своитъ съчинения Е. дава кратки сведения за гръцката музика.

Ерато гр. — една отъ деветътъ гръцки музи — тази на лирическата поезия, на която древнитъ елини приписватъ изнамирането на пѣнието и танца.

Ербъ, Карлъ — Erb, Karl — отличенъ оперенъ, концертенъ и ораториенъ пѣвецъ, род. 13 юли 1877 въ Равенсбургъ, отначало хористъ въ Щутгардската опера, следъ кжса работа надъ гласа си се явява публично въ Щутгардтъ, после въ Любекъ, пакъ въ Щутгардтъ и, най-сетне, 1913 въ Мюнхенската държавна опера. Е. е единъ отъ най-културнитъ нѣмски пѣвци.

Ербъ, Мариа Йозефъ — Erb, Maria Josef — даровитъ компонистъ, род. 23 окт. 1860 въ Страсбургъ, ученикъ на Парижкия Нидермайеровъ институтъ за църковна музика, после професоръ въ консерваторията и органистъ на църквата „Св. Иванъ“ въ Страсбургъ. Писалъ: оркестрови творби, между които една симфония и 1 сюита, камерна музика, клавирни пиеси за 2 и 4 ржце, органични творения, нѣколко меси, а също и оперитъ: „Последниятъ зовъ“ (1895), „Вечерни звънци“ (1900), „Ревнивиятъ“ (1901) и др.

Ерве, (Флоримонъ Ронже), наричанъ Е — Hervé, Florimond Rongé — значителенъ французски оперетенъ компонистъ, род. 30 юли 1825 въ Уденъ, умр. 4 ноемв. 1892 въ Парижъ, билъ отначало органистъ, после пѣвецъ, капелмайсторъ, директоръ на основания отъ него „Folies concertantes“. Следъ като предприема концертна обиколка изъ Франция (Монпелие, Марсилия и др.), 1870 отива въ Лондонъ, като капелмайсторъ на Empire-Théater. Х. е писалъ по-вече отъ 80 оперети, които постепенно биватъ измѣстени отъ Офенбаховитъ. До днесъ се е задържала само „Мамзель Нитушъ“, играна и у насъ следъ войната. Отъ другитъ негови оперети най-известни на времето сж били „Малкиятъ Фаустъ“, „Свадбата на Нини“, „Флафла“, „Багателитъ“ и др. Освенъ оперети, Е. е писалъ една симфония-кантата и два балета.

Ердмансдѳорферъ, Максъ — Erdmannsdörfer, Max — компонистъ и талантливъ диригентъ, род. 14 юни 1848 въ Нюренбергъ, умр. 14 февр. 1905 въ Мюнхенъ, ученикъ на Лайпцигската консерватория и на Юл. Рисъ въ Дрезденъ (по дирижиране). 1870 пише първитъ си голѣми творби, 1871—1880 е капелмайсторъ въ Зондехаузенъ (замѣстникъ на Брукъ). 1882—1889 диригентъ на концертитъ на Императорското руско музикално общество въ Москва, и за втори пжтъ — 1895—1897; 1889—1894 ржководи Филхармоничнитъ концерти и Пѣвческата академия въ Бременъ, а следъ това, до смъртъта си, живѣе въ Мюнхенъ като диригентъ на Академичнитъ концерти и преподавателъ въ Музикалната академия. Творби: пѣсни, клавирни пиеси и голѣмитъ вокални композиции: „Снѣжно време“, „Царьтъ на сѣня и неговата любима“, „Приицеса Илза“ и др. — за соли хоръ и оркестръ.

Ердманъ, Едуардъ — Erdmann, Eduard — даровитъ пианистъ и компонистъ, род. 5 мартъ 1896 въ Венденъ (Ливландия), училъ пиано при Броръ Мьолерстенъ въ Рига и Конр. Анзорге, а теория и композиция — при Харалдъ Кройцбургъ (Рига) и Хайнцъ Тисенъ (Берлинъ), отъ 1925 води курсъ по висша клавирна игра въ Висшата музикална школа